

לא יודע מה היום

לברך על דעת לשמוע מחבירו

אם אינו יודע החשבון, ופתח אדעתא דלסיים כמו שישמע מחבירו, ושתק עד ששמע מחבירו וסיים כמוהו, יצא אף בברכה, דאדעתא דהכי פתח הברכה וסיים, ואיכא סיום ופתיחה ומ"מ לכתחלה אין לו לברך אלא א"כ יודע מתחלה איזה יום היום, דאסור להפסיק אפילו בשתיקה בין הברכה להמצוה יותר מכדי דיבור: ולכאורה לפי זה אם לא הפסיק בשתיקה כלל אלא אמר מלה במלה עם חברו שפיר דמי, אבל מלשון הט"ז משמע דצריך בשעת הברכה לכתחלה לידע איזה יום הוא מהספירה: ובדיעבד אם הפסיק בשתיקה בין הברכה לספירה כדי לשמוע מחבירו את מנין הספירה, אפילו יותר מכדי דיבור, אינו חוזר ומברך, כל זמן שלא הסיח דעתו.

לספור מספק שני ימים

והמדובר כאן הוא באופן שלבסוף יוכל לברר את מנין הספירה, אבל מי שאינו יודע את מנין הספירה ומסתפק בשני ימים, ונמצא בדרך או במדבר וכדו' באופן שאינו יכול לברר זאת, אסור לו לברך ולספור שני ימים אף שאחד מהן ודאי נכון, משום שכל שאינו מבורר מספר הספירה אינו נקרא ספירה, ועוד שמא אומר את הספירה שאינה נכונה בתחילה והרי זה הפסק בין הברכה לספירה, אלא יספור את שני הימים המסופקים בלא ברכה, ולכשיודע לו בבירור יום הספירה יוכל להמשיך ולספור בברכה.

ומיהו יש חולקים וסוברים שאפשר לספור שני ימי ספירה מספק ובברכה, ואף כי אין מוחלט אצלו יום הספירה נקרא ספירה, וראייתם מדברי הר"ן והרד"ה (בסוף מס' פסחים) שהקשו מדוע אין אנו סופרים בזה"ז שתי ספירות בכל יום כמו שאנו עושין יום טוב שני מספק, ומדלא תירצו שספירת שני ימים לא נקראת ספירה מבוררת, משמע שאין בזה חסרון, וכמו"כ מדלא תירצו דהוי הפסק בין הברכה לספירה ש"מ דאין לחשוש לזה, דאף אם נימא דהספירה הראשונה אינה נכונה, הרי בספירה השנייה הוי כמתקן עצמו תוכ"ד, וכדלהלן מ"ב סק"ל"ב. ובמאור שם תירץ דבזה"ז אין סופרים ב' ימים משום שלפי"ז יספרו בחג העצרת ואתי לזלזולי בקדושת יום טוב

ועוד שבהכרח הוא שבזמן שהיו מקדשים החודש עפ"י הראיה, במקומות הרחוקים מאר"י היו סופרים כל יום שני ספירות עד שהגיעו השלוחים ונתוודע להם הקביעות.

ואם מסופק איזה יום בספירה היום, וספר לאיזה יום שמשער, ואח"כ נתברר שאכן כיון ליום האמיתי, לכו"ע אינו חוזר ומברך, אף שלכתחילה אין לעשות כן.